

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD
ZAGREB
Frankopan

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	22.2.2018. 8:30:56		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/75	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	spis	0	

slovni broj: UsII-113/17-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice , zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Pašman, koju zastupa opunomoćenik odvjetnik u Zagrebu, u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatera i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj dana 14. prosinca 2017.

presudio je

- I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-03/16-11/386, Ur.broj: 376-10-17-8 od 8. svibnja 2017.
- II. Odbija se zahtjev Općine Pašman za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj Infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na poblize navedenim nekretninama, te u poblize navedenim katastarskim općinama, koje su u vlasništvu, odnosno pod upravom Općine Pašman, te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta i utvrđuje visina naknade za pravo puta na nekretninama navedenima u točki I. izreke rješenja, u iznosu od 134.938,70 kn godišnje (II. izreke), u roku i na način poblize utvrđenima u točkama III. i IV tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu svih zakonom propisanih razloga, te nastavno poblize opisuje kronologiju događaja, kao i postupanje tuženika u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe Općine Pašman. Premda je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja općine, te je time zainteresiranoj osobi priznao status ovlaštenika naknade za pravo puta, ističe da se to odnosi na nekretnine koje se ne nalaze u vlasništvu općine niti su pod njenim upravljanjem.

Naprijed navedeno tvrdi da proizlazi iz podataka tablice koja je sastavni dio rješenja, iz čega nadalje slijedi da općina nije legitimirana u postupku, jer nije sukladno članku 5. stavku 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta dokazala da je upravitelj općeg dobra odnosno vlasnik svih čestica obuhvaćenih rješenjem. Također dodaje da se prema podacima iz zemljišnih knjiga predmetne nekretnine vode kao: „pomorsko dobro“, te „opće narodna imovina“, a da je riječ o pravnom režimu općih dobara – dijelova prirode koji prema svojim svojstvima ne mogu biti u vlasništvu niti jedne osobe, već na uporabi svih, sukladno pobliže navedenim pozitivnim propisima. Sa tim u vezi se poziva i na zaštitu povjerenja u zemljišne knjige, što znači da su podaci upisani u zemljišnim knjigama istiniti i potpuni, te da bi za utvrđenje statusa i stvarnih prava na nekoj nekretnini bilo mjerodavno stanje podataka u zemljišnim knjigama, pa je tuženik mogao samo u odnosu na pojedine nekretnine izdati potvrdu o pravu puta, konkretno u odnosu na nekretnine čijih je vlasnik odnosno upravitelj općina, ali ne i u odnosu na druge nekretnine.

Nastavno u tužbi ističe i druge razloge zbog kojih smatra da potvrda o pravu puta nije od utjecaja na cjelovitost i sigurnost uporabe mreže, te da je tuženik odluku donio uz pogrešnu primjenu odredaba mjerodavnog prava.

Konačno ističe da eventualno i sporni imovinsko pravni odnosi nisu ujedno i opravdani razlog zbog kojeg bi se mogle poduzimati radnje koje bi onemogućavale funkcioniranje djelatnosti tužitelja, obzirom da je riječ o djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku, te dodaje i druge razloge koji su smatra uslijed bitne povrede pravila postupka, te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja utjecali na donošenje nezakonite odluke.

Slijedom toga tužbom rješenje tuženika osporava u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – nadalje u tekstu: ZUS), da dostave odgovor, odnosno očitovanje na navode tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod svih razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti.

Zainteresirana osoba Općina Pašman uz odgovor na tužbu, u kojoj iscrpno ističe razloge zbog kojih smatra tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovanim, dostavlja preslike izvadaka iz zemljišnih knjiga. Također naknadno dostavlja sudu podnesak u kojem traži da Visoki upravni sud Republike Hrvatske održi raspravu, jer smatra za to postoje zakonom propisani uvjeti, obzirom da su u predmetnom slučaju bitne činjenice sporne.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na pobliže navedene odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – nadalje u tekstu: ZEK).

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a, propisano je da su u nadležnosti Agencije uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Daljnjom odredbom članka 28. stavka 6. ZEK-a, propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Također prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe zaprimljenog 29. prosinca 2016., u kojem se od tužitelja kao infrastrukturnog operatora traži reguliranje imovinsko pravnih odnosa te sa tim u vezi isplata odgovarajuće naknade za elektroničku komunikacijsku mrežu, elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu u (nadalje u tekstu: EKI) izgrađenu na poblize navedenim nekretninama, odnosno utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Dakle, zahtjev je podnesen temeljem članka 28. stavka 6. u svezi s odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a, te temeljem odredbe članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj: 152/11. i 151/14. – nadalje u tekstu: Pravilnik). Tom odredbom Pravilnika je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika, pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. navedenog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Zakon o elektroničkim komunikacijama, kao i Pravilnik, propisuju ovlasti upravitelju općeg dobra, odnosno vlasniku nekretnine da od Agencije traži utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađene na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema već navedenoj zakonskoj odredbi slijedi zaključak da bi predmetni zahtjev trebao biti potkrijepljen dokazima o vlasništvu nekretnine, odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je podnositelj zahtjeva ujedno i vlasnik, odnosno upravitelj općeg dobra.

Međutim, tijekom provedenog postupka tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo odnosno upravu zainteresirane osobe, premda je takvo utvrđenje protivno podacima sadržanim u tablici 1 koja sadrži podatke o vlasniku, odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Prema navedenom slijedi da je izreka osporenog rješenja u suprotnosti sa obrazloženjem odnosno tablicom 1 kao njezinim sastavnim dijelom.

Pri tome ovaj sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenja, kao i u odgovoru na tužbu, kojima opravdava utvrđenje i zaključak prema kojemu su sve navedene nekretnine u vlasništvu odnosno pod upravom zainteresirane osobe, jer za takav zaključak nema podloge u priležećoj dokumentaciji spisa predmeta koja sadrži podatke o zemljišno knjižnom stanju.

Uz to se dodaje da faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a. Naime, ta zakonska odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator treba plaćati.

Premda je tužitelj tužbu podnio zbog svih zakonom propisanih razloga, uključujući i razloge zbog kojih upire na pogrešno odnosno nepotpuno utvrđeno činjenično stanje,

relevantni tužbeni navodi odnose se isključivo na povredu zakona, iz kojih razloga je ovaj sud i ocijenio rješenje tuženika nezakonitim.

Slijedom navedenog obzirom da je ovaj sud utvrdio da su rješenjem tuženika povrijeđena pravila postupka, te odredbe materijalnog prava, to je tužbeni zahtjev uvažio i rješenje tuženika poništio temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a.

Slijedom naprijed navedenog je ovaj sud predmetni spor riješio bez rasprave, jer za to postoje pretpostavke propisane u članku 36. ZUS-a, bez obzira na prijedlog zainteresirane osobe naveden u podnesku od 27. srpnja 2017. da sud održi raspravu, jer je odluka tuženika poništena zbog nepravilne primjene prava, a ne zbog nepotpuno odnosno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Odluka o troškovima spora temelji se na članku 79. stavku 4. ZUS-a, obzirom na prethodnu ocjenu o tome da je tužitelj u cijelosti uspio u konkretnom sporu, jer je tužbeni zahtjev u cijelosti usvojen, te je poništeno rješenje tuženika.

Odluka o objavi presude temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 14. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća:
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otprovka - ovlaštenu službenik

